

Szűz Mária szent neve

Ünnepe: szeptember 12.

2002. szeptember 12. Ma Szűz Mária neve napja van 1683. szeptember 12-én szabadult fel Bécs városa a török támadás alól, s ennek tiszteletére rendelte el Boldog XI. Ince pápa ezt az ünnepet, bár már korábban is megvolt a nyoma itt-ott. A Szűzanya számunkra valóban a felszabadítást, a megmenekülést jelenti, hiszen őáltala áradhatott az isteni kegyelem Jézusban ránk. Ezért is kell, hogy különös szeretettel és hálával forduljunk feléje. Ez azonban azt is jelenti, hogy hálánk kifejezéseként valami rendkívüli, ugyanakkor mégis természetes ajándékkal kedveskedjünk neki nevének ünnepén. Ez a "természetesen rendkívüli" ajándék pedig nem

lehet más, mint az, hogy elhatározzuk, igyekszünk méltók lenni ahhoz a kitüntetéshez, amely azért ér bennünket, mert az ő gyermekének nevezhetjük magunkat. Nem kell tehát valami hatalmas dolgot tennünk az ő köszöntésére, nem kell lehoznunk a csillagokat, 'pusztán' keresztény, Krisztust követő módon kell élnünk, mert ezzel szerezhethetünk igazi örömet Neki, s üdvösséget magunknak.

Miért szeretjük Máriát?

Elmélkedés P. Szeghy Ernő OCD atyától 1939-ből.

XIV. Lajos, Franciaország királya igen magasztosan fogta fel saját méltóságát, s hogy uralkodói tekintélyén soha a legkisebb csorba se essék, a legbonyolultabb etikettal vette körül saját személyét. A királynak - így gondolkodott - mint népével szemben Isten helyettesének, minden cselekedete jelentős, minden mozdulata fontos, s még mindennapi életének apró mozzanatain is tisztelettel csüng nemzetének szeme. Ezért voltak nála, például még a reggeli fölkelés és az esti lefekvés is fényes szertartások, melyeken ünnepi díszben vett részt az egész udvar.

De ha ennek a fölfogásnak volt értelme egy földi királynál, mit mondjunk Jézus Krisztusról, a királyok királyáról? Mennyivel inkább jelentős Őnála minden szó, minden tett, s életének minden mozzanata! Ő mondta: "Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet; aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem nála lesz az élet világossága." Hiszen az életszentség sem egyéb, mint Krisztus Urunknak mindenben való hűséges követése. Mivel pedig, bár "külsőjében úgy találtatott, mint ember", vagyis a bűnt kivéve minden ízében olyan volt, mint mi: ugyanakkor Isten is volt, s következőleg még csecsemő korában is mintaképül szolgál. Gögicselését, mosolyát, mozdulatait és első szavait akkor ugyan még nem az emberi értelem irányította, de megtette ezt helyette istensége. Ő mindig Mesterünk volt; mikor nem tanított szóval, tanított példájával, viselkedésével, s tette ezt a földi életének első pillanatától kezdve.

A kisded Jézus tökéletesen úgy viselkedett, mint egészséges emberi csecsemő, azzal a különbséggel, hogy míg ez utóbbiaknál gyakran mutatkoznak a leendő jellemhibák csírái, Őnála ilyesminek nyoma sem volt. Kimondhatatlanul kedves csöppségnek kellett lennie. Most már ennek a csöppségnek első tanítása a Mária-szeretet. Eltekintve attól, hogy kilenc hónap alatt Szűzanya véréből alakult életképessé, belefeküdt karjaiba, s engedte, hogy azt tegyen Vele, amit akar. Mária pedig bepólyázta Őt, lekötötte kis karjait és lábait, lefektette, vagy vitte, hordozta, merre neki tetszett; a templomba bemutatásra, majd meg Egyiptomba futva Heródes elől. Íme teljesen ráhagyatkozik Máriára. És bölcsen teszi, mert hiszen azokon a kis lábakon még nem tud megállni, még kevésbé futni; azok a kis kezek még szintén tehetetlenek. Legjobb Neki Mária karjaiban, az ő fátyla alatt. Annak végtelenül gyengéd anyai szeretete virraszt fölötte és gondoskodik minden szükségletéről. Sohasem volt még trónörökösnek olyan fényes bölcsője, mint Mária karjai, soha oly gondos, szerető anyja, mint ő.

Amíg a gyermekben az értelem nem érvényesül, viselkedését az emberi ösztön irányítja, ez pedig elsősorban szenvedélyes ragaszkodásban nyilvánul meg az iránt, akitől mindennapi táplálékát kapja. A csecsemő Jézus tehát szenvedélyesen szerette édesanyját, s mikor ajkait rátapasztotta annak szűzi keblére, kimondhatatlan élvezettel szívta magába éltető anyatejét, s mikor abból eleget kapott, édesen mosolygott reá. Később pedig, mint karon ülő gyermek, már csókjait és öleléseit is viszonzta, s csak az ő közelében érezte jól magát. Jézus azonban bizonyára igen korán kezdte használni emberi értelmét, s így édesanyjához való viszonya hamarosan újabb, amennyiben mint jó gyermek, szülőjét nemcsak forrón szerette, hanem tisztelte is. Engedelmeskedett neki mindenben és föltétlenül, készségesen és örömmel. Szóval

elkezdődött nála a Mária-tisztelet. Csupán egyetlen-egyszer, 12 éves korában érezteti édesanyjával, hogy van egy nálanál is felettebb hatósága; hogy Mennyei Atyjának még inkább tartozik engedelmességgel. De miután ily módon egy pillanatra kicsillantotta Istenségét; miután megértette vele, hogy lesz majd idő, amikor el kell őt hagynia, miután kissé rávetítette a Kálvária keresztlélek árnyékát: "hazatért velük Nazáretbe és engedelmeskedett nekik". A Mária-tisztelet tehát Őnála második helyen áll: az első a Mennyei Atyját illeti, de azért ez a másodrangú érzélem olyan mérhetetlen fontosságú az Ő szemében, hogy eltekintve attól a háromnapos kivételtől, életének harminc esztendejét ennek szenteli.

Igen, ismételjük, Jézus Krisztus, a világ világossága, az Út, az Igazság, az Élet, harminc esztendőn át tanít bennünket Mária-szeretetre és Mária-tiszteletre. Kell-e még ezek után azzal a kérdéssel foglalkoznunk, hogy miért szeretjük Máriát?

Azonban azt is kutathatjuk, vajon a mi Mária-szeretetünk és tiszteletünk pusztán elméleti, valami általános elgondoláson alapul-e? Csupán azért kell-e őt szeretnünk és tisztelnünk, mert a mi drága Üdvözítőnk hozta a világra, szoptatta, ápolta és nevelte? Hiszen igaz, ez a végtelenül nagy jótétemény is elegendő volna ahhoz, hogy kimondhatatlanul hálás érzélemmel gondoljunk rá; szeressük, mint legnagyobb jótevőnk és hódoljunk neki, mint a világ Ura és Megváltója édesanyjának. Azonban ezen felül még sokkal bensőbb, gyöngédebb, sőt egyéni kapcsolatok léteznek közöttük és közöttünk. Mária mindazt, amit Jézussal tett, megtette és megteszi velünk is: külön-külön mindegyikünkkel. A szó legszorosabb értelmében édesanyánk, ki bennünket természetfölötti életre szül; ezt az életet bennünk édes anyatejével táplálja; bennünk ápolja; ellenséggel szemben védelmezi; ha akarjuk, karjain hordoz végig az életen; a halál után a tisztítózban viseli gondunkat, s végül onnan besegít a mennyországba, hogy ott, övele együtt, örökre szerethessük Istent, szerethessük az ő Jézusát. Ez a viszonylat ott kezdődött a Kálvárián, mikor a haldokló Üdvözítő ajkairól elhangzottak ezek a szavak: "Asszony, íme a te fiad, íme a te Anyád". Mintha csak azért használta volna Jézus ezt a látszólag hideg megszólítást: "Asszony!", hogy eleve elhárítson e szavakról minden pusztán érzelmi magyarázatot. Távol van tőlük az érzélgősség, távol van tőlük minden édeskés áhítat. Komoly hitigazságot, dogmát fejeznek ki. Hogy nem pusztán az értelemezhez szólnak, hanem hogy megrezegetik a szívnek valamennyi húrját, az magától értetődik. Ez közös sajátságuk minden egyéb dogmával. A katolikus ember nemcsak az eszével hisz, hanem lángoló szívvel, forró szeretettel, értjük a katolikus embert, aki igaz lelki életet él. Máriát az idézett szavak megteszik az összes, Jézus által szerzett, isteni kegyelmek közvetítőjévé. Márpedig, amennyire fölülte van a természetfölötti élet a természetesnek, annyival múlja felül Mária anyasága édesanyánkét, és pedig minden tekintetben, tehát abban a szeretetben is, mellyel bennünket Mária, mint újszülötteit, szívéhez ölel.

A zirci apátságban van két kincset érő gobelinje. A szőnyegképek Szent Bernát életének egyes kiválóbb jeleneteit ábrázolják. Többek között ott van egyik látomása, melyben a Szűzanya saját tejét csurgatja a szentnek a szájába. Ez a látomás nemcsak költői szemléltetése annak a hitigazságnak, hogy Mária a mi lelki életünknek, hogy úgy mondjuk, szoptató dajkája, amennyiben öbelöle, - illetve Jézusból örajta át - árad belénk mindaz a kegyelem, mely ezt az életet embrió voltából naggyá neveli és folytonosan erősíti. Hát ha valaki nem szereti és nem ismeri Máriát, az nem lehet a kegyelem állapotában? De igen ... Mert nincs az az édesanya, aki megvonná szeretetét csecsemőjétől, ha az vakon született, vagy esetleg süketnéma is, úgyhogy talán semmi tudomása sincs arról, amit kap édesanyjától, s következőleg hálát se érez vele szemben. Hasonlóképpen lehetséges természetfölötti élet egyik-másik jó emberben, vagy pedig jóhiszeműleg megvonja tőle a tiszteletet és szeretetet. Azt azonban nehéz volna

elképzelni, hogy lelkiélete olyan magasra tudjon növekedni, mint az olyané, aki őt, mint édesanyát gyöngéden szereti, s magát teljesen az ő vezetésére bízza. Sőt bátran kimondhatjuk, mert Anyaszentegyházunknak közfelfogása, hogy magasabb lelki élet Mária-tisztelet nélkül kizártnak tekinthető.

Íme, ezért szeretjük Máriát. Mondja valaki, hogy nincs elég okunk rá